

HUNGARIAN SCOUT MAGAZINE

MAGYAR

CSERKÉSZ

XLIV. (67.) évfolyam

Vol. 44. (67.) No. 1-2.

1992., 1-2. sz.

*A segédtszti tábor hallgatói és néhány előadójuk.
(Sík Sándor cserkészpark, Fillmore, 1991.)*

*A kép jobb és bal szélén álló két cserkésztszti magyarországi vendégelőadó.
Fillmore-ban szerezték képesítésüket 1989-ben.*

KÉPRIPORT A 29. LENDVAI BÉLA AKADÁLYVERSENYRŐL

- Sik Sándor Cserkészpark, Fillmore, 1992. május 23. -

Didergő cserkészcsapat az akadályverseny eredményhirdetését várják. (A szombati kánikula után vasárnap reggel +2 C°-ot mutatott a hőmérő)

A New Brunswick-i Árvácska őrs a „Leány II.” korcsoport győztese

A clevelandi 14-esek Párdus őrs, a „Fiú III.” korcsoport győztese

A garfieldi 38-asok Gyöngyvirág őrsé győzött a „Leány I.” korcsoportban.

A New Brunswick-i 41-es csapat Ciklámen őrsé lett az első a „Leány III.” korcsoportban.

A hármas pálya vezetői kihirdetik az eredményeket. (A felvételek készítőinek nevét sajnos nem közölték velünk. - Szerk.)

ISMÉT JÓ EREDMÉNYEK FILLMORE-BAN!

Kőrösi Csoma Sándor

Ragyogó, meleg napsütésben, 300 cserkész részvételével folyt le a 29. Lendvai Béla akadályverseny május 23-án. Az idei verseny témája Kőrösi Csoma Sándor története volt. Benedek Elek „Magyarok élete” -ből olvastuk el a székely tudós és utazó életrajzát. Kőrösi Csoma Sándor, akinek ez évben ünnepeljük születése 200. évfordulóját, már gimnáziumi tanulmányai során elhatározta, hogy felkeresi a magyarok őshazáját, és ennek a célnak szentelte egész életét. Elámulunk elszántságán, ahogyan gyermekkorától kezdve tudatosan készült a nagy útra. Minden élvezetről és kényelemtől lemondva edzette önmagát. Egyetlen percet sem mulasztott el, hogy tanuljon. 1819-ben indult el gyalogosan arra az útra, amelyről soha nem tért vissza, de amely dicsőséget szerzett nevének és egyúttal szülőföldjének is. Hihetetlennek tűnik, ha megnézzük a világterképen azt a távolságot, amelyet Kőrösi Csoma Sándor megtett Erdélyről Afrikáig, Cipruson, Afganisztánon át Indiáig. Mindezt többnyire gyalogosan, karavánok nyomában járva, kitéve az út és az időjárás viszontagságainak s veszélyeinek, amelyek az európai keresztény utazókra leselkedtek Távol-Keleten.

Tanulmányaihoz csekély támogatást remélvén fogadta el az angol kormány ajánlatát, hogy megtanulja a tibeti nyelvet, megírja a tibeti nyelv nyelvtanát, elkészít egy 30 ezer szóból álló tibeti—angol szótárt, és röviden ismerteti a tibeti irodalmat. Nem is sejtette, hogy ez lesz élete főműve, s hogy az őshazába nem jut el, így sohasem éri el a maga elé tűzött célt, amely mindvégig vezetett abban, hogy a magyar nép származására fényt derítsen.

Kőrösi Csoma Sándor izgalmas, kalandokkal és megpróbáltatásokkal teli életútját igyekeztek feldolgozni az akadályverseny pályaparancsnokai, Kurtz Dóra cst. (I. pálya), Csermely Ildikó cst. (II. pálya) és Balassy Géza Pál st. (III. pálya).

A Cserkész I. pályán tizenkét őrs vetélkedett. A nagyenyedi kollégiumból vitték pénzügyi Kőrösi Csoma Sándornak. Egyiptom, Arabián keresztül jutottak el Indiába. Közben belepottyantak a szunniták és siiták harcának kellős közepébe, és csak elsősegélynyújtás ellenében engedték őket szabadon. Ha kedvük szotyant, kockáztattak az arabokkal. A lámát állatnyomok megfigyeltével segítettek ki. Az indiai teaházban teát főztek, majd az imaórán imádkoztak a mohamedánokkal. Az indiai dzsungelben nyilazó tudományukat is kipróbálhatták.

A legmagasabb elérhető pontszám 325 volt.

Az I. pálya nyertesei:

A fiúörsöknél 264 ponttal a Róka őrs (14 sz. Görgey A. cserkészcsapat, Cleveland).

A leányoknál 257 ponttal a Gyöngyvirág őrs (38. sz. Rozgonyi Cicelle csapat, Garfield).

A Cserkész II. pályán tizenhárom őrs versenyzett. Kőrösi Csoma Sándor levelet írt Teheránból és segítséget kért szülőföldjéről. Kenderessy Mihály kormányzó, hogy vigyék el a pénzt a székely tudósok. Bukarest, Aleppo, Moszul, Bagdad, Teherán, Bukhara, Mesed, Lahore, Zangla városokon át jutottak el Kalkuttába. A szunniták—siiták háborúja ezen a pályán sem kerülhetett el az őrsök, és csak egy folyó fölött vezető kötélpályán menekülhettek el, liszt - „bombák” sűrű robbanása között. Később elsősegélyt nyújtottak egy kígyó-marta embernek, hordágyat készítettek egy törött lábú sebesültnek, a bukhari rabszolgapiacra pedig kiszabadították a megkötözött rabszolgákat. Találkoztak a zanglai lámával, majd végül Kalkuttában Kőrösi Csoma Sándorral.

A New York-i 42-esek Csalogány őrsé átvesszi a „Leány I.” második díját.

Az elérhető pontszám 220 volt.

A II. pálya nyertesei:

A fiúörsöknél 168 ponttal a Zebra őrs (5. sz. Bornemissza Gergely csapat, New Brunswick).

A lányoknál 180,5 ponttal az Árvácska őrs (41. sz. Lórántffy Zsuzsanna csapat, New Brunswick).

A Cserkész III. pályán 10 őrs vett részt. Viszontagságos hajót után a Szentföldre értek az őrsök, ahol egy szakadékba esett karaván utasainak nyújtottak segítséget. Volt kötélpálya és létrakészítés, tea főzés és lábmosás, mindez egy nehéz és jó három órás hegymászás keretében. Amikor a múzeumi hangját meghallották, bárhol voltak is, imaszöngyükre borultak Mekka irányába, hogy mohamedánokhoz illően imádkozzanak. S ha a cserkészcsapatok ügyesen vigyáztak pénzükre, akkor 100 forintot megtakaríthattak az úton, hogy azt a pálya végén átadják majd Kőrösi Csoma Sándornak.

Az elérhető pontszám 265 volt.

A III. pálya nyertesei:

A fiúknál 216 ponttal a Párdus őrs (14. sz. Görgey A. cserkészcsapat, Cleveland).

A leányoknál 215 ponttal a Ciklámen őrs (41. sz. Lórántffy Zsuzsanna cserkészcsapat, New Brunswick, N.J.).

Folytatás a 4. oldalon

Az I. pályán versbe foglalták a versenyen történeteket a cserkészek. Íme néhány költemény ízléssel!

Elindultunk lelkesedve,
Hazajöttünk összetörve.
Volt ottan egy furcsa basa,
Nem tetszett a párja hasa.
Az arabok jól elvertek,
Basák meg kinevettek,
Krokodílok fenyegettek,
A szünnyogok majd megették.
Így hát mire hazaértünk,
Sok-sok kalandban volt részünk.

(Sólyom őrs, 58. cs. Buffalo)

Fáj a lábunk szára,
Hosszú volt a pálya.
Nem sokat tudtunk,
Mégis átjutottunk.
Két léggömböt lőttünk,
Kétszer énekeltünk.
Sok aranyat kaptunk,
De Csomának csak
kettőt adtunk,
mert a többi
elkocskáztunk.

(Farkas őrs, 7. cs. New York)

Ez az akadályverseny néha gyors,
Néha rabszolgák voltunk, hát ez a sors!

Ha akarsz, hogy eredményed legyen jó,
Akkor fuss, mint egy megvadult ló.

Nemsokára kész lesz a sátor.
De ha nyerni akarsz, legyél bátor.

Ha jó akarsz lenni, használd az eszed,
Mert ha nem, akkor minden következmény a tied!

(Jaguár őrs, 5. cs. New Brunswick)

Amikor elmentünk Allahhoz „mekkázni”,
Muci elájult és nem tudott imádkozni.
Mucit elvitték a kórházba,
Míg mi teáztunk a teaházban.
Most nagyon izgulunk, hogy Muci jöjjön vissza,
Mert különben nem sikerül a vizsga.
Másképp élveztük a pályát,
A világon nem találod párját!

(Gyöngyvirág őrs, 59. cs. Hamilton)

A Cserkész II. őrsi három kérdést kaptak. Itt adjuk a kérdéseket és néhány jellemző választ.

- 1) Melyik állomás tetszett legjobban?
— A drótos volt a legjobb. Nevetséges, izgalmas volt.
— Mindet ugyanúgy szeretjük.
- 2) Mi az, ami tetszett az akadályversenyen?
— A Körösi Csoma Sándor keretmese tetszett a legjobban. Azért, mert ahogy mentünk a pályán, ugyanúgy tűnt, ahogy Sándor ment hosszú útján az őshaza keresésében.
- 3) Mi az, ami nem tetszett?
— A csomózás és térképészet nem tetszett olyan nagyon. Érdekesebb lehetett volna.
Az, hogy 5.00 óra van és a tábor még nem adott enni.

A Cserkész III. pályán rövid dolgozatokkal kellett az őröknek elmondaniuk a véleményüket. A 41-esek így írtak:

„Az őrs véleménye a pályáról az, hogy érdekesebb és különbség volt, mint az előbbi pályák. A kedvencek közé tartozott a hordágykészítés a törököknél, és a pálya elején a >hajóban< a tenger zaj nagyon elnyerte a tetszésünket.

Sok volt a gyaloglás, de túléltük. Az első állomásnál, ahol a lábtöréssel és a hányással foglalkoztunk, nagyon

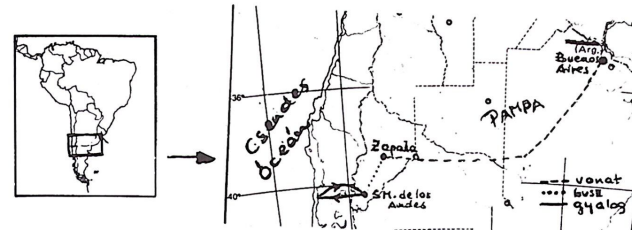
Folytatás a 6. oldalon

BADEN-POWELL LÁBNYOMÁT KERESVE

Egy Roy Allen nevű író filmszöveget készít a cserkészeről, elsősorban annak alapítójáról, Baden-Powellről. Így jutott a gondolatra, hogy felkutatja a nagy alapító dél-afrikai tartózkodásának nyomait, emlékeit, a helyeket, ahol B. P. megfordult. A megnevezett helyeket aztán végiglátogathatnák, elsősorban a világ 16 milliárdnyi fiú- és 9 millió lánycserkészei. Az útvonal magába foglalná Mafeking erődjét, gyalogtúrát a környéken, ahol az angol-búr háború (1899–1902) emlékei még megtalálhatók. Lovaskirándulásokat tehetnének távolabbi helyekre, céllövő versenyeket rendeznének korabeli fegyverekkel és meglátogathatnák „országában” a fekete zulu királyt. A rövid tudósítás azt a benyomást kelti, mintha egy nagy területre kiterjedő cserkészportya vagy akadályverseny lenne. Tervbe vették egy világméretű csereakció szervezését is az egyes országok fiataljai között.

F. S.

HEGYI TÚRA 1992-BEN

Gyalog → 200 km

Térképek a 39-es lányok mozgótáborához.

„A cserkész leleményes!” Ez eddig rendben van, de ha nemcsak jó ötlete támad, hanem annak nyomában komoly tettet is véghez kell vinnie?... Akkor már akarat és szervezés is kell!

Erre szolgáltatott jó példát a Buenos Aires-i 39. sz. Magyarok Nagyasszonya leánycserkészcsapat és fiatal parancsnoka, Haynal Edit, munkatársaival együtt.

Ahogy Edit beszámolójából kitűnik, évekkel ezelőtt felismerték, hogy csapatunk különleges összetétele különleges cserkészmunkát kíván. A nagy létszámú kis-cserkész-rajt nehézségek nélkül vezethetik, de a csak 4 főből álló leányőrs már gondot okoz, még inkább a 15 éven felüli lányok nagy csoportja! Ezért a parancsnok arra gondolt, hogy nekik „valami vagányt, nehezebbet, újat, maradandót” kell nyújtani, hiszen dél-amerikai kontinensünk még megadja a lehetőséget, hogy ne csak a természet csodáit éljük át és ismerjük meg közelről, hanem „kalandcserkészteret” üzzünk!”

Kialakult a terv: szerveznek egy gyalogtúrát Argentína és Chile déli tájain, amelynek végállomása a Csendes-óceán lesz!

Némelyek kétkedése ellenére megkezdtek a készülődést, amely csaknem egy évig tartott. Ebben a munkába bele tartozott egy csomó beszerzés: könnyű sátrak, meleg hálósákok, esőköpenyek és a mindennapi élethez tartozó sok holmi. Mindez nem nyomjon sokat, de amint Edit mondja, a hátukon vitt teher (szerinte „csigaház”) mégis 15-17 kilót tett ki.

Aztán nem hallgatva a kishitűekre, 1992. január 22-én reggel vonatra szálltak. A hősi vállalkozás résztvevőinek nevét illik felsorolni: Balla Orsi, Benkő Teri, Haller Ines,

A kilenc leány éppen maga mögött hagyja Argentínát

Honfi Juló, Honfi Kriszti, Láng Betti, Lányi Dóri, Plósz Réka és Haynal Edit, a parancsnok. Összesen kilencen voltak.

Első céljukat, Zalapát, „azaz a sívatag kőllős közepét” 28 órai vonatkozás után érték el. Ott egy véletlen szerencse folytán kis autóbusszon folytatták útjukat San Martín de los Andesbe, ahol egy magyar család, Keserűék fogadták be őket.

Másnap az óriási hátizsákokkal megerhelve elindultak gyalog nyugatnak. Edit írja: „Lassan kezdtük észrevenni, hogy milyen kimondhatatlanul csodálatos világtól vagyunk

mi elzárva azáltal, hogy nagyvárosban, gyors tempóban élünk. Másrészt, amint a határon átléptünk — és ezt végig tapasztaltuk —, hogy milyen kedvesek és segítőkészek chilei szomszédaink.”

Útközben természetesen kisebb-nagyobb bajok is adódtak, amint hasonló vállalkozások során lenni szokott. Az első napi 15 kilométeres gyaloglás alatt úgy felhőlyagosodott Ines talpa, hogy egy kis falusi elsősegély-

Csoportkép a csilei határjelzésnél

helyen „lehámozták” a talpát a fertőzés megakadályozására. A lány csak buszon tudott lépést tartani a csoporttal, végül pedig mindnyájuk szomorúságára vonatra tértek és hazaküldték. Egy kis halászfaluban, ködös-borús időben érték el az óceánt, így a nagy várakozásból, hogy lássák partján a gyönyörű naplementét, semmi sem lett.

Ismerkedtek a chilei néppel, még vásárlásban is voltak, de óvatosan vásároltak, mert a hátizsákok súlya már közel járt a 20 kg-hoz. Valdiviától elindultak hazafelé, de először „vissza a természetbe”. Beszéljen újra Edit: „... szebbnél szebb tájakon haladtunk keresztül, leírhatatlan színekkel körülvéve, tópartokon hálunk, jéghideg patakokban mosakodtunk, és ilyen úton, szederszedés közben, lassan, de biztosan megérkeztünk következő nagy célunkhoz, egy aktív vulkánhoz, a 2880 m magas Villari-cáchoz. De ez még semmi, mert fel is másztunk rá! Ekkor derült ki, hogy a két hét állandó gyaloglás micsoda edzést jelentett, mert jó formában voltunk!”

Lábpihentetés egy hosszabb menetszakasz után.

ISMÉT JÓ EREDMÉNYEK Folytatás a 4. oldalról

elhíhetőknek tűnt. A basa, akinek fáj a hasa, nagyon jól beleélté magát a szerepébe. Az ilyen mindig segíti azt, hogy a pálya élvezetesebb legyen. Amikor másztunk át a kötélen, a becslésnél, azt hittük, hogy a tenyerünk a lábunk tüzet fog. Az állomás, ahol életet mentettünk a Baros mentőcsomóval, nagy sikert aratott. Igaz, szorított, de sikerült...

Amikor megérkeztünk a sátorhoz, akkor jöttünk rá, milyen jó az őrsrel összetartani és megbízni egymásban."

A Holló őrs írja (Clevelandből):

"Ezen a pályán sok jó álomás (!) volt. A mi kedvenceink voltak, mikor a morzét kellett (!) csinálni, és utána átmenni egy kötélfalon. A másik állomás, ami tetszett, volt a becslésnél, mikor a zsinóron át kellett mászni a másik oldalára a folyónak. De egy pár dolog nem tetszett annyira. Túl sokat kellett fölőselegesen mászni. Egy másik dolog volt, mikor csukott szemmel kellett sétálni."

A New Brunswick-i Kígyó őrs véleményéből:

"Ez volt a legjobb pálya. Kiváló álomások (!) voltak, és nagyon érdekes és értelmes volt az 1992-es >AKI< pálya. A mi őrsünket sok minden érdekli, és mi azt gondoltuk, hogy ez a pálya betöltötte mindegyiket. A meredek hegyek, a vak tűzrakás, a forint használat és több is segített, hogy a Fiú III. pálya kitűnő legyen." (A Leány III. pálya ugyanaz volt. - Szerk.)

Az Árva Bethlen Kata leánycsapat Pipacs őrsé így vélekedett:

"A mi őrsünknek ez volt az első alkalma, hogy részt vegyen a Leány III. akadályversenyén. Úgy gondoltuk, hogy a pálya rövid, könnyű és unalmas lesz. De bizony nagyot tévedtünk, ugyanis épp az ellenkezőjét tapasztaltunk annak, amit vártunk.

Nagyon élveztük a hosszú pályát és a kalandos utat. Mindannyian beéltük magunkat a verseny cselekményébe, és így együttes szellemmel egy élvezetes délutánt teremtettünk egymás számára.

Az akadályok mind nagyon élethűek voltak. Szinte megérvésződen élethű volt a pontozók alakítása is. Nagyon izgalmas volt a verseny eleje, amikor bekötött

HEGYI TÚRA

Folytatás az 5. oldalról

Nauquénbe érve Kerekesék gondoskodtak a lányokról, akik aztán vonatra ültek és február 7-én, 24 óras vonatkozás után egészségesen megérkeztek haza.

Végül örököstünk meg néhány mondatot Edit végkövetkeztetéseiből: „Ez valami új volt. Lányok még nem voltak ilyen hegyitúrán, és ezért is érthető a kezdeti kis izgalom. De bebizonyítottuk magunk és a többiek előtt: képesek vagyunk rá. Megtettük... Végigkísért minket az isteni Gondviselés úgy, mint a szép időjárás, de ugyanúgy sok nehézség is adódott... De sokkal fontosabb dolgokat is elértünk: szorosabb barátságok keletkeztek. Megtanultuk sikeresen kibeszélni azokat a feszültségeket és sűrűlődségeket, amelyek az ilyen úton... adódnak... megtanultuk, mit jelent az, hogy egy barátot >megvárunk<, ha lemarad menet közben... — máris a következő túrán törjük a fejünket”.

Haynal Edit cst.
csapatparancsnok
beszámolója alapján

Az 5. sz. csapat Kígyó őrsé (New Brunswick) az eredményhirdetésen.

szemmel „hajón” vittek minket Ciprus szigetére. A cserkész alaptudnivalók elrejtve voltak belecsempészve a témába, és ez élvezetesebb tette számunkra az egész elméleti anyagot. Ez az 1992-es akadályverseny olyan élmény volt számunkra, amelyre évek múltával is szívesen fogunk visszaemlékezni."

Az összefoglalást írta:
Tamoga Istvánné Éva cst.
az akadályverseny parancsnoka

A Magyar Cserkész két megjegyzése a fentiekhez:

Az egyik az, hogy a lányok egyenlő ellenfelei voltak ismét a fiúknak a meglehetősen komoly szellemi és fizikai erőfeszítést kívánó versenyben. (Egy példa: a második helyezett leányőrs több pontot szerzett, mint ugyanott a fiú győztes őrsé.)

Másik megjegyzésünk: ebben az évben is a New Brunswick-i csapatok szereplése volt a legsikeresebb.

35. évforduló:

a 33. sz. Szilágyi Erzsébet leánycserkészcsapat ünnepe (Cleveland, Ohio)

*Szilágyi Erzsébet levelét megírja,
Volt csapattagjait ismét összehívja
Május közepére, Cleveland városába,
A harminchármasok találkozására.*

Arany Jánosnak kissé átfírt, itt idézett költői sorai álltak a díszes meghívó tetején, amely tudatta a régi csapattagokkal az évforduló tényét, időpontját és részletes programját.

A nagyszabású találkozó az 1992. május 15-i hétfőjén, pénteken este táborniúzzal kezdődött. A nevezetes eseményt a clevelandi Cserkésztanfő rendezték, hogy azok, akik már régen jártak ott, vagy mint újabb családtagok még sohasem látták a régebbi 33-asok rengeteg emlékének ezt a helyszínét, megpróbálhassák beleélni magukat a jubiláló csapat ünnepi hangulatába.

Másnap, május 16-án, szombaton közös ebédhez ültek le az összegyűlt vendégek és az évfordulós csapat tagjai a „University Club”-ban. Itt még kötetlenebb légkörben tekinthettek vissza régi élményeikre, mutathatták meg féltve őrzött régi fényképeiket, ismerkedtek össze családtagjaikkal a régi és hosszú idő óta nem látott barátokkal is. Este pedig sokan vettek részt a nagyhírű, immár régóta hagyományos clevelandi cserkészbálon.

Voltak, akik matematikai számolgotásba kezdtek kérdezgetve, hogy miért 1992-ben ünnepli a Cleveland-keletoldali 33-as csapat a 35. évfordulót, hiszen a városnak abban a felében a magyar leánycserkészt már 1951-ben megindult! A válasz a következő. Igen, Csűrös Mária már a jelzett évben elkezdte ott a cserkész munkát a magyar lányokkal, a 34. sz. Zrínyi Ilona csapat önálló rajaként dolgozó egységgel. Így folyt a cserkész munka hat éven át. Ez alatt az idő alatt a létszámuk annyira megnőtt, hogy 1957-ben a Magyar Cserkészszövetség jónak látta egy önálló csapat megalakítását. Az új, 33. számú Szilágyi Erzsébet leánycserkész csapat első parancsnoka Huszár Ágnes volt. Őt többen követték, hogy a munka folyamatosan menjen tovább. Illendő most róluk név szerint megemlékezni, mert valamennyien sok áldozatot hoztak, és részük volt abban, hogy a csapat mindenkor a Szövetség legjobb csapatai közé számított! Huszár Ágnes sorrendben követték: Dietrichné Bognár Ágnes; Szabóné Tarnay Márta; Csipkéné Hargittay Emőke; Friedrichné Strada Mária; Riedl Lászlóné Paula; Mészárosné Vareska Andrea; Kálnoky (Győri) Zsuzsanna; Tóthné Bócsay Klára; Nagy Helga és Horváthné Gráber Judit. A jelenlegi parancsnok Rátoni-Nagyné Szőke Valéria.

Mindazok, akik eddig hosszabb-rövidebb időre figyelemmel kísérik a harminchármasok tevékenységét, örömmel küldik szerencsekívánataikat az ünneplő csapatnak! Mindnyájan tudjuk, hogy a Cleveland-keletoldali magyar cserkész lányok sok dicsőséget szereznek még nagyhírű névadójuk nevében az egyetemes magyar cserkészletnek!

Névtelen Regős

„MI EZ?” — „A LEGFRISSEBB CSAPATÚJSÁG!”

A New Brunswick-i fiatal vezetők elhatározták, hogy ők is szerkesztenek csapatújságot!

Varga László st. írta a beköszöntő — és egyben programadó — cikket, amelyből érdemes idézni, mert pontosan felismerte, hogy mi egy csapatújság szerepe: „nemcsak azért van ez az újság, hogy dicsekedjünk magunkról (klassz táborainkról, akadályversenyi győzelmeinkről, vagány portyáinkról, sportversenyen szerzett győzelmeinkről, nagy csapatunkról, jó regösprogramunkról stb.), hanem más rejtett okunk is van az újság szerkesztésére. Azt tudjuk, hogy mindenki szeret magáról olvasni; azt is tudjuk, hogy nem nagyon szeretnek magyarul olvasni. Ezzel az újsággal kitolunk veletek, mert magyarul írunk rólatok... De komolyan: ez az újság nektek

van, hogy magyarul olvassatok. Csak olyan dolgokat írunk bele, amik érdekelnek titeket."

Amit majdnem elfelejtettünk... A kívülállók számára rejtélyes az újság címe. Egyelőre úgy hangzik, hogy Kis Szoba Krónika. Aki már járt a New Brunswick-i Cserkészházban, az tudja, hogy a bejárat folyosóján jobbról az első ajtó egy kis tanácssteremre nyílik, ez az a bizonyos „kis szoba”. Itt folynak le a vezetői megbeszélések, a kisebb tanácskozások és a „kiváltságos” őrsök összejövetelei (amikor nem a szabadban tartják... — ugye?).

Gratulálunk legújabb lapársunknak! Érdeklődéssel kísérjük sorsa további alakulását, mert benne valóban olyasmit olvashatunk, ami gyermekeknek, elsősorban New Brunswick-i cserkészeknek szól!

(Gyuszi bá)

KERÉK SZÁMÚ ÉVFORDULÓK 1992-ben hónapról hónapra

750 éve,	1242. január 27-én született Árpádházi Szent Margit, IV. Béla király lánya.	755 éve,	1237. június 21-én tesz jelentést Juliánusz barát első útjáról IV. Béla királynak.
535 éve,	1457. március 16-án fejeztette le Hunyadi Lászlót V. László király.	75 éve,	1917. június 25-én halt meg Gyóni Géza, az első világ-háború nagy költője egy szibériai hadifogoly-táborban.
355 éve,	1637. március 19-én született Pázmány Péter esztergomi érsek, a magyar próza és szónoklás első kimagasló mestere.	95 éve,	1897. június 27-én halt meg Brassai Sámuel, „az utolsó polihisztor”.
520 éve,	1472. március 27-én halt meg a magyar reneszánsz európai hírdő költője, Janus Pannonius pécsi püspök.	1540 éve,	452. július 6-án találkozott Attila Nagy Szent Leó pápával.
100 éve,	1892. március 29-én született Mindszenty József bíboros hercegprímás, esztergomi érsek.	440 éve,	1552. július 9-én esett el Szondy György kapitány Drégely védelmében.
185 éve,	1807. április 1-én halt meg Révai Miklós, a „történelmi nyelvész atyja”.	440 éve,	1552. július 27-én esett el Losonczy István, Temesvár kapitánya a török hűségéért.
70 éve,	1922. április 1-én halt meg a száműzetésben IV. Károly, Magyarország utolsó koronázott királyja.	235 éve,	1757. augusztus 6-án halt meg Mátyók Ádám, II. Rákóczi Ferenc korának nagy festője.
285 éve,	1707. április 4-én választották Rákóczi Ferencet Erdély fejedelemévé.	520 éve,	1472. augusztus 8-án halt meg Vitéz János érsek, a magyar reneszánsz egyik nagy alakja.
150 éve,	1842. április 11-én halt meg Kőrösi Csoma Sándor, a világhírdő magyar nyelvtudós Indiában, Darjeelingben.	275 éve,	1717. augusztus 16-án elfoglalta Savoyai Jenő Nándor-ferhárt a törököktől.
770 éve,	1222. április 23-án hirdette ki II. Endre magyar király az Aranybulla.	505 éve,	1487. augusztus 17-én Mátyás király elfoglalta Bécsúj-helyt.
75 éve,	1917. április 24-én halt meg Tömörkény István, a kiváló író.	460 éve,	1532. augusztus 31-én Szulejmán elvonul Kőszeg alól, melyet Jurisics Miklós védelmezett.
475 éve,	1517. május 8-án került ki a nyomdából Werbőczy István Hármaskönyve.	610 éve,	1382. szeptember 11-én halt meg Nagy Lajos magyar király.
1540 éve,	452. május 16-án foglalta el Attila az itáliai várost, Aquileiát.	440 éve,	1552. október 18-án a török elvonul Eger alól, melyet Dobó István 2000 katonával védett.
1085 éve,	907. július elején halt meg a honalapító Árpád.	110 éve,	1882. október 22-én halt meg Arany János.
125 éve,	1867. június 8-án koronázták meg Ferenc Józsefet magyar királlyá.	70 éve,	1922. október 30-án halt meg Gárdonyi Géza.
135 éve,	1757. június 18-án Nádasdy tábornok huszárai megverik Nagy Frigyes porosz királyt. Mária Terézia megalapítja a róla elnevezett rendet.	60 éve,	1932. december 21-én halt meg Takács Sándor történetudós, a török korszak nagy ismerője.
		65 éve,	1927. december 22-én halt meg Fényi Gyula, a világhírdő magyar csillagász.

KÁRPÁTALJA-ALAPÍTVÁNY

Célja az Ukrán Köztársaság területén, Kárpátalján élő magyarok támogatása, az ott élő népek együttélésének elősegítése fajra, felekezetre való tekintet nélkül.

- Támogatni kívánják az iskolák és az egyházi, kulturális intézmények működését;
- a pedagógusok, kulturális szakemberek továbbképzését;
- irodalmi, társadalmi és egyéb lapok, folyóiratok, könyvek megjelenését;
- művészek magyarországi szereplését, bemutatkozását;
- segíteni akarják az ifjúsági szervezetek működésének, magyarországi kapcsolatteremtésének útját;
- az ifjúság nemzeti tudatának fejlesztését, a történelem tárgyi megismerését;
- a gazdasági kapcsolatok, információcserék elősegítését magyarországi és ukrán vállalkozások között.

Az alapítvány címe:

H- 3526 Miskolc, Gyóni Géza utca 4. Mánkovits Tamás ügyvezető igazgató.
Devizaszám: B 81430 OTP, Miskolc,
Közfürdő: Széchenyi u. 15-17.

SEGÍTSÉTEK EGY NÉPMŰVÉSZETI GIMNÁZIUM ÉPÍTÉSÉNEK!

Esztergomban megalakult a Tiszta Forrás Alapítvány, amely a Pilisben egy nyolcosztályos népművészeti gimnáziumot és egy hozzá tartozó felnőtt oktatási központot szándékozik felépíteni. A növendékek, a tanári kar, a népi műveltség mesterei a Kárpát-medence, illetve a világban szóróanyagban élő magyarság köréből kerülnek ki. A gyermekek tanítása és nevelése erre a célra építendő családi házakban történik olyan pedagógus-házaspárokkal együtt élve, akik a magyarság történelmi küldetésével tisztában vannak és a népi műveltség alkotó nevelői.

Az alapítvány Kuratóriumának elnöke Alexa Károly, tagjai pedig Bíró Zoltán, Csóri Sándor és Molnár V. József.

A Alapítványhoz pénzzel vagy természetbeni juttatással bárki csatlakozhat.

ORSZÁGOS KERESKEDELMI ÉS HITELBANK RT.

Esztergom, Kossuth Lajos utca 24.
Bankszámla száma: 364 10998
a Tiszta Forrás Alapítvány részére.

Az Alapítvány címe:

Tiszta Forrás Alapítvány
Esztergom, Lippert u. 4.
2500

A BARTÓK BÉLA CSERKÉSZCSAPAT PARANÁI TUTAJÚTJA

Befejező rész

A vén (38 éves) teherautó másnapoként találkozott a tutajosokkal. Az öreg jószágon a sofőr mellett felváltva 3-3 cserkész utazott pihenésképpen. Ez a megoldás sokat segített az utasoknak, mert nem kellett nekik bíbelődni a bevásárlásokkal, no meg az útvonal következő szakaszának a nehézségeiről is mindig értesültek, mert a kocsiaközök kikérdezték a helyi lakosságot.

Természetesen vezettek „hajónaplót” is. A 13 éves Vass Miklós és a 14 éves Jeszenszky Attila írta. Tanulságul a világban szétszórott 13-14 éveseknek, Lomniczy Mátyás nyomán közlünk néhány sort a napló hű szövegéből: „Jan. 23. szerda: Reggel jó nap volt. Kievezünk a folyó közepére, és dulce de leches kenyeret reggeliztünk kakaóval. Aztán újságot olvastunk, keresztretelvényt fejteztünk és kártyáztunk. Kajakoztunk és úsztunk. A nap nagyon erős volt. Eltelt egy idő és elkezdett esni. Az erős szél elkezdte visszafelé tolni a tutajt. Levettük a sátrat, a lónát és a vitorlát, és lehorgonyoztunk. Mindenki bebújt a sátor alá, és megvártuk, hogy a szél elálljon. Mivel sok idő vesztettünk, tudtuk, hogy nem fogunk estére Corpus-ba érkezni, ahol a teherautóval kellett találkozunk. Vacsora közben is sokat kellett evetünk, mert a sodrás a part felé vitt. Vacsorára lecsó volt rizzsel, útotelnek narancs. Aztán alvás. A kisebbek lefeküdtünk a sátorba, a nagyobbak kint őrséget álltak, mert az este a tutajnak tovább kellett haladnia. Reggel ötkor felébresztettek, mert a tutaj beakadt egy sziklába. A kisebbek mind a tutaj egyik oldalára álltunk, a nagyobbak veztek. Kiakadtunk, és visszamentünk aludni...”

Az ötödik nap délutánján, amikor már sötétedett, egy új híd alatt haladtak át, ahol a víz keskenyebb, ezért gyorsabb és mélyebb volt. Minden rendben ment azonban, mert a fiúk fegyelmegesen követték Fóthy Miklós utasításait!

Pihenő napokat is tartottak. Egy alkalommal városnézéssel, bevásárlással kötötték össze a pihenőt, sőt egy >barban< végignézték tévén a két híres argentiniai focis csapat, a Boca és a Rives mérkőzését is! Ugyanott a helyi újság fényképes riportot készített a 18-asokról.

Január 27-én, vasárnap kezdtek meg az út leghosszabb szakaszát. A szöveget olvasva úgy ítélték, hogy az út eleje nem volt izgalmas, mert a Paráná helyenként 2 kilométer széles volt, és elég sekély (4-5 m), lomha folyású. A természet azonban gondoskodott a meglepetésről. Trópusi vihar támadt, méter magas hullámokkal és olyan széllal, hogy két óra alatt 25 km-re röptette magával a tutajt. (Mi lett volna ellenszélben?) Mátyás így ír: „Isten kezében voltunk, mert evezésről, lehorgonyzásról vagy kormányzásról szó sem lehetett. Bátorságunk és jó kedvünk segítségével — a legnagyobb viharban túlnótáztunk a mennydörgést — magunk mögött hagytuk a vihart, és hirtelen megláttuk messze a hatalmas, több km hosszú téglafalat. Elérkeztünk Yaciretába.”

Aztán jött egy majdnem kész vízi erőmű zsiliprendszerén való átkelés, természetesen hivatalos segítséggel. Mint a krónikás írja — ingyen! Ami azért kivételes, mert egy-egy „rendes” hajó 1000 dolláros díjat fizet a vontatásért. Azt a fiúk igen cserkésziesen mindig kiemelik, hogy a folyamórság és általában minden hivatalos közeg barátságos és segítőkész volt.

Január 31-én kora reggel újabb izgalomra adott okot egy yararú-kigyó a fedélzeten. Mi, Észak-Amerikában élő magyar cserkészek nem tudjuk, mekkora ez a kigyó, és mennyire mérges. A fiúk mindenesetre megölték szegényt, és alkoholban úsztatva vitték haza magukkal. A baj azonban nem jár egyedül: még ugyanazon éjjel a Sió nevű kajakot a tutaj nekisodorta egy kiálló fatörzshez, amitől a kis jármű végleg harcképtelenné vált. Az öreg teherautón utozott hazáig.

Február 3-tól egyhangúvá vált az utazás. Ennek az is oka lehetett, hogy úgy kitanultak addigra a fiúk a tutaj kezelésének minden csínját-bínját, hogy a nehézségek megoldása gyermekjátéknak számított.

Empedrado falucsa mellett végződött az útjuk. Szomorúan nézték a tutajt, mert igen meglepődtek. Eredeti szándékuk szerint egyenkint akarták eladni, de egy helybeli atyafi megvette 1 millió ausztrálért (110 dollárért) — úgy, ahogy volt!

„Miután utoljára levontuk az argentin, magyar és a Bartók Béla csapat zászlóját, vérző szívvel figyeltük, hogyan vontatják el azt, ami két izgalmas és felejthetetlen héten keresztül az otthonunk volt. Nem tudjuk, hogy mi lett a sorsa. Viszontlátjuk-e még valaha?” — írja Mátyás.

Hazadöcögtek a teherautóval. A Buenos Aires-i cserkészházban szülőik, testvérek már vártak a hős hajósokra, akik közt az úton „Lehetett kisebb-nagyobb nézeteltérés, de annál többször nyilvánult meg az össz munka értéke... a jó hangulat, a cserkész-, a közösségi és a baráti szellem.”

Hétórás anyagot vettek videofilmre, amelyet rövidítve akarnak bemutatni. A kurta írásbeli beszámolót olvasva, bizony mi is szívesen megnéznénk!

Végül még annyit: elismerés a tutajút résztvevőinek, de az argentinai magyar cserkésztest vezetőinek, meg talán elsősorban a cserkészszülőknél is, akik el merték engedni fiatal gyermekeiket erre a kalandos vállalkozásra. Bízunk azt mutatja, hogy a Bartók Béla csapat vezetését odavaló kezelve érzik!

VÉGE

Lomniczy Mátyás
írása nyomán

A19.sz.BÜKKCSERKÉSZCSAPATEGYKORÉSMOST

Amikor egy lelkes fiatal tanár a miskolci Lévy József református gimnáziumban megalakította a cserkészcsapatot, akkorra már mind a tanulóknak, mind pedig a szülőknek és pedagógusoknak voltak bizonyos fogalmaik a mozgalomról.

1910 óta folyt Magyarországon a cserkészmunka. Egyre többen hallottak a társadalom a jellegzetes kalapban mutatkozó fiúk lovagiaságáról, segítőkészségéről, no meg vidám kirándulásaikról. Sokan megcsodálták egy maroknyi kamaszfiú kalandos útját a kanyargós Vág folyó sziklás-erdős partjai közt. Aztán az első világháború alatt egyre gyakrabban tűntek fel a cserkészek a vasútállomásokon, hogy a frontról érkezett sebesült katonák szolgálatára legyenek, elsősorban a szállításhoz, de más módon is, ahol csak alkalom kínálkozott rá.

És sokszor hangzott el a cserkészek ajkán, vagy volt olvasható az újságokban néhány olyan törvény szövege, amilyent azelőtt még gyermekekre nem vonatkoztattak... „A cserkész, ahol tud, segít.” — „A cserkész másokkal szemben gyengéd, magával szemben szigorú.” És ehhez hasonlók.

A háború elveszett, a nemzetbe új reményt kellett önteni! Ekkor hangoztatták a cserkészek, hogy „emberebb emberek és magyarabb magyarok” akarnak lenni! Példaképei másoknak. Ellenszolgáltatás nélkül, köszönetet nem várva.

Ezt tanulták, erre tettek fogadalmat, ezt az utat igyekeztek követni a 19-esek. Olyan tanárok alakították az iskola fiataljait, mint a csapatalapító Zsupán László, akitől sok szépet tanultak. Később más tanár-parancsnokok kö-

vetkeztek utána, míg 1938-ban a legnagyobb, Király Uzor állt a csapat élére, akit cserkészei az emberebb ember, magyarabb magyar megtestesítőjének tekintettek. Szerették és követték. Végül a szintén vesztes második világháború után H. Kovács Mihály parancsnok-tanár szomorú tiszte lett engedni, hogy az erőszakos új hatalom belevezesse a cserkészmozgalmat az egészen más világnézetet követelő úttörő mozgalomba. Ezzel megszűnt romantikus, szép életük, amelynek legszebb emlékei — a Bükk csapatbeliek számára is — a vidám nyári nagytáborok voltak.

Pedig a miskolci 19-eseknek volt már 1938 óta saját cserkészotthonuk is a Lévy iskola területén, és szerették otthonukat, megbecsülték, nagy gonddal díszítették maguk a fiúk.

Aztán eltelt 45 év Magyarországon, nyíltan működő cserkészet nélkül, majd beköszöntött a várva várt új világ, amikor ismét kinyílt országszerte a cserkészlilium. Újra alakult a régi eszményekkel a 19. sz. Bükk cserkészcsapat is, amely ma már lányokat is tagjai közé fogad. Már 1989-ben megtörtént az első új cserkészavatás, és még abban az évben jelöltjeik őrvezető táborát is végeztek Garadnán! Most folyik az új, lelkes csapatélet a régi szép elhatározások jegyében, amint fogadalmuk szövege mondja velük: „Fogadom, hogy híven teljesítem kötelességeimet, amelyekkel Istennek, hazámnak és embertársaimnak tartozom!”

A. H.

A 19. sz. BÜKK CSERKÉSZCSAPAT LEVELEZNI SZERETNE

Az alábbi cserkészek keresnek írásbeli kapcsolatot külföldi magyar cserkészekkel:

1. Tóth Arnold (Miskolc 3529, Középszer út 90. III. 1.) — 13 éves gimnáziumi tanuló, őrvezető, angol nyelvvizsgás. Érdeklí a történelem, repülés, sport.
2. Tóth Máté (Miskolc, 3529, Középszer út 90. III. 1.) — 13 éves ált. isk. tanuló, segédőrvezető. Angolul tanul, érdekli a népi tánc.
3. Bárdos Ferenc (Miskolc 3529, Testvérvárosok út 34) tanuló, őrvezető, 15 éves. Érdeklí a sport és a természet.
4. Keérszti József (Miskolc 3529, Középszer út 76. V. 1.) Gimn. tanuló, 15 éves őrvezető.
5. Jernei Péter (Miskolc 3529, Testvérvárosok út 34.) Gimn. tanuló, 16 éves őrvezető. Angolul tanul, érdeklődése: repülés, sport, népi hagyományok.
6. Simon Gábor (Miskolc 3529, Pozsonyi út 62. III. 2.) Általános iskolai tanuló, 13 éves segédőrvezető. Német nyelvvizsgát tett. Érdeklődési köre: sport, természet.
7. Simon Tünde (Miskolc 3529, Középszer út 2. VIII. 2.) Ált. isk. tanuló, 12 éves segédőrvezető. Angolul tanul, érdeklődése: népművészet, sport, természet.
8. Holló József (Miskolc 3529, Középszer út 90. VI. 1.) Ált. isk. tanuló, 13 éves segédőrvezető. Németet tanul, érdekli a sport és a zene.

Levelezne őr srssal: hasonló nevűek, hasonló korosztályúak egymással vagy más őrökkel is:

MOPLI ŐRS: (az utolsó koala macsó) kiscserkészlányőr, természetvédők.

DELFIN ŐRS: kiscserkész-fiúőr, akik vízicserkészek akarnak majd lenni.

TURUL ŐRS: fiúk, akiket a regélés érdekel.

SIRÁLY ŐRS: természetvédelem a programjuk.

Külföldi magyar cserkészek, íratok magyarországi cserkésztestvéreiknek!

CSERKÉSZTÁBOROK A MACQUARIE PARTJÁN

1991. december 27-én még a nap első sugarai ragyogtak a Macquarie tó felett, amikor vidám kopácsolás verte fel a gumifák csendjét: megérkeztek a cserkészek Adelaide-ből, Melbourne-ből és Sydney-ből, hogy tíz napot töltsenek a festői szép tó partján. A 82 cserkész magába foglaló négy altábor 1992. január 5-ig kissé borús és itt-ott esős időjárás közepette élte az igazi cserkészszakorok nomád életét.

Egyszerre került megrendezésre a segédtsízt- és őrvezetőképző tábor, valamint a két sydneyi csapat nagytábor, mely mintatáboroként szolgált a vezetőképző táborok számára. A segédtsíztí táborban 6 leány- és 4 fiú-, az őrvezetői táborban 19 cserkész vett részt a három nagyvárosból.

Az első nap a lázas táborépítő munka jegyében telt el, egymás után nőttek ki a földből a sátrak. A kis létszámra való tekintettel a táborok egész közel kerültek egymáshoz. A vezetőképző és a mintatáborok részére egy konyhán főztünk, csak az őrvezetőképzőn részt vevők vitték el élelmük nyersanyagát a fél kilométerre lévő altáborukba.

A tábori napokat mindig zászlófelvonással, imával, a napiparancs felolvasásával kezdtük, és este zászlófelvonással, imával fejeztük be. Volt portyázás; ha az idő engedte, fűrés; népdaltanulás, kincskeresés, vitorlascsonak-készítés, számháború. Az esti táborútekek mellett — melyek színhelyeül a tó partján elterülő tisztást választottuk — az őrök által előadott vidám jelenetekben gyönyörködtünk, s nótázással növeltük a jó hangulatot. Meg kell említeni az éjjeli őrseget is, mely szolgálatot a beosztottak álmosan ugyan, de nagy figyelemmel látták el.

Nagy segítség volt, mikor a harmadik naptól kezdve az őrvezető-jelöltek átjöttek a cserkészek táborába és fog-

lalkoztak őrseinkkel. Ez számunkra is igen jó gyakorlatnak bizonyult.

Az utolsó előtti napon került sor a vezetőjelöltek vizsgájára, melyen valamennyi hallgató sikeresen helytállt, míg a tábor utolsó estéjén új cserkéseink avatása és a kiscserkészek ígértétele koronázta meg ottlétünket. A táborúteke fénye mellett 18 cserkész tett fogadalmat, illetve ígéretet, és kötelezte el magát a cserkészéletre.

A tábor utolsó napján a segédtsíztképző tábor hallgatói ünnepi bankettet adtak, melyre a vezetők is meghívtak kaptak. A fiú- és leányőr tagjai finomabbnál finomabb, izléseken tált ételeket szolgáltak fel. Itt kell megjegyezni, nem csodálkoznék, ha valamennyien 1-2 kilóval nehezebben mentünk volna haza, hiszen a konyha remekelt. Köszönet érte a fáradságot nem ismerő cserkészszülőknek!

Január 5-én a tábor véget ért. Lehúztuk a zászlót és szomorúan vettünk búcsút egymástól, de vigasztal az újratálatkozás gondolata.

Reméljük, hogy a sok újdonsült vezető máris elkezdte a készülődést az új cserkésztáborra. Bízunk abban, hogy a vezetőképző táborból sikerült magunkkal vinnünk a cserkészet lényegét, s a vezérgondolatot — „emberebb embert, magyarabb magyart” —, s a tanultakat kamatoztatni fogják. Szívvel kívánunk valamennyiüknek jó munkát, sok sikert, erőt, hitet és kitartást a cserkészet göröngvös útján!

Eredményekben gazdag, sikeres táborunk volt, köszönet érte a Mindenhatónak, és köszönet érte valamennyi vezetőnek, szülőnek, segítőnek, akik önzetlen munkájukkal nagyban hozzájárultak ehhez a sikerhez!

Jó munkát!

Hevesi Bod Katalin csest.
csapatparancsnok, Sydney

Argentínából jelentik:

MERCEDES SEGÉDTISZTKÉPZŐ TÁBOR

A Külföldi Magyar Cserkészszövetség 1992. január 7—19 között rendezte Mercedes környékén 53/A számú segédtsíztképző táborát.

A hely egy igazi Gilwell-rendszerű tábor számára ideális volt. Vad, sűrű aljnövényzettel rendelkező, érintetlen, zöld lombos erdő. Az első pillantásra kegyetlennek tűnő vidék megszelídítése külön élményt jelentett az egyes jelöltek számára. Őrsi körletet építeni, ösvényt vágni — valódi honfoglalás érzését keltette.

A résztvevők közül négyen voltak Magyarországról, heten Brazíliából és négyen Argentínából.

A kiképző keret két brazíliai és öt argentinai cserkésztsíztből állt. A táborparancsnok az argentinai származású ifj. Benedek László volt, aki jelenleg Magyarországon él.

A tábor végén a Csodaszarvas őr egyik tagja ezt írta: „Elsőrangúnak találtam a vezetők hozzáállását... Rém ügyesen elkerülték a katonásdit, de megvolt a fegyelem. A tábor végéig betartották azt, amit mondtak az elején: a vezetők összedolgoztak a tagokkal a közös érdekért. Szeretnék valamikor ilyen ügyesen vezetni.”

ITT IS CSERKÉSZEK SEGÍTETTEK!

Székyudvarhelyen — Erdélyben — a túlsúfolt városi könyvtárt át kellett rendezni. Harminc új polcot szándékoztak beépíteni, hogy a több mint 100 ezer könyv ésszerűbb, áttekinthetőbb képet mutasson.

A könyvtár alkalmazottai sokféle érdeket iparkodtak összeegyeztetni. Nagy gondot jelentett a súlyos könyvek oly módon való áthelyezése, hogy a lehető legrövidebb ideig tartson zárva a könyvtár az „átalakítás” alatt.

Akkor jött a könyvtárosok ötlete: vonják be a munkába a cserkészeket! A helyi magyar Cserkészkerület elnöke vállalta a csapatok felkérését. Meg is érkezett egy csoport cserkész — amint a könyvtár vezetője írja —, „zajos-vidáman, csevegve-nevetve, de mind tettekre kész!” Aztán „ment is ám a munka, ahogy mondani szokás: mint a karikacsapás”. Majd így folytatta: „Azt hiszem, hogy azok az ódon falak sose láttak, hallottak annyi vidámságot, s olyan szorgalommal végzett jó munkát.”

Három nap alatt elvégezték az átrendezés nagyját, és a negyedik napon már csak négy cserkészre volt szükség az utolsó simítások elvégzéséhez. Az előre tervezett 2-3 hét helyett csak egy hétig volt zárva a könyvtár! Újabb jó munka, cserkészmunka rövidítette meg az elvesztett időt!

A 7. EURÓPAI CSERKÉSZKONFERENCIA

Magyarország sok év után először vett részt hivatalosan az Európai Cserkészkonferencián 1992. májusában. Küldöttel

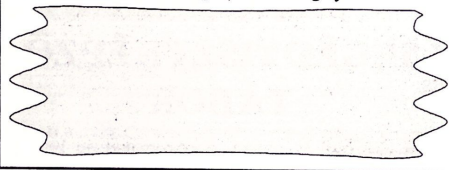
RINGASS EL, ÁGYAM

(Megjegyzésünk: Erdélyből kaptuk egy levélhez mellékelve az alábbi cikket. Kár, hogy küldője nem jelezte meg a forrást.)

Mint minden Cserkészszobalban, a mostaniban is igyekszünk hasznos ötletekkel segíteni a cserkészeknek, hogy táborozásuk idején minél gyakorlatiasabbak lehessenek. Egy függőágyat mutatunk be, ám ez a felszerelési tárgy más célra is alkalmas.

Elkészítéséhez szükségetek van egy darab két és fél méter hosszú és egy méter tíz centi széles, nagyon erős viharvásznonra. Mikor a vászon megvan, akkor a négy sarkán kivágtok belőle négy 25x25 centis csücsköt. Ezután mind az oldalakon, mind a bütükön (végeken) tíz-tíz centi anyagot visszahajtogatotok, s a visszahajtásokat jó erősen végigvarrjátok. Az oldalakon a színére, a bütükön az anyag fonákjára végzitek a hajtást. Ezzel már gyakorlatilag kész is a függőágy. Ha ugyanis a bütüknél képződött „korc”-okba (bújtatókba) két darab botot dugtok s azoknál fogva fákra rögzítitek (kötelekkel) az ágyat, máris kész a kényelmes fekvőhely. Az oldalt lévő korokba dugott hosszabb rudakkal hordágyként használhatjátok a vásznat. Ám vigyázzatok magatokra, hogy ilyen célból ne kelljen igénybe venni. Ha nincsen olyan erős fa a táborotok közelében, amelyre a függőágy felkötődhet, az ágy akkor is kialakítható. Két hosszabb rudat dugtok az oldalkorokba, a rudakat pedig négy földbe vert villás ágra teszitek, s máris alhattok benne. Előbb nem említettük, de most leírjuk, hogy a vászonra kell még varrni hat fület.

A fülek részben a jobb tartást szolgálják, részben arra valók, hogy függőlegesen a földre vert botokhoz erősítve, ágyatok szélfogóként is szolgáljon.

nagy örömmel teremtetten kapcsolatot más nemzetek delegációjával. Egyik legkedvesebb ismerősük a lettországi cserkészek Amerikában (USA) élő külügyi vezetője, Erichs Prieditis, aki a mellékelt képen jobbról látható a magyar kiküldöttel, Kovács Gergellyel és Ambrózy Kerkovits Andreával.

ÚJUL AZ ÓVILÁG...

Kép a KMCSSZ első kerületének (Európa) legutóbbi tiszti konferenciájáról Németországban, 1992. február havában

Ha valaki évek után most ismét betoppanna egy európai vezetői konferenciára, megkérdezhetné, hogy jó helyen jár-e. Annyi az új arc, az új arcokhoz új stílus, az új stílussal új tervek. Évente kétszer jövőnk össze, és még így sincs elég időnk, hogy terveinket, munkánkat, problémáinkat megbeszéljük. Ebben az évben pl. közösen átdolgoztuk kerületi szabályainkat, és az újításokat szeretnénk próbaképpen máris bevezetni. Ezek röviden összefoglalva: a hangsúly visszakérül a kerülettől a csapatokhoz, azaz „decentralizálunk” (mondja a kerületi pk.) — vagy „demokratizálódunk” (mondják a többiek). Vezetői konferenciáinkon mindenesetre új, friss szél fúj.

Újulnak csapataink is. Nagy részük új (és huszonéves) parancsnokkal csekedhetik. Taglétszámunk növekszik, és ami eddig még nem volt (ismét egy újdonság), otthonról hivatalosan most kijött, nyugaton dolgozó magyarországi gyermekeivel. Két helyen új csapatunk indul: az insbruckiak már elismert próbaidősek, Bécsújhely még csak most próbálgatja szárnyait.

Tavaly óta egyre-másra ülik meg régi csapataink 20-25 éves évfordulójukat, nem győzünk eleget ünnepelni. Erre személyi okokból is van alkalom: nincs csapatunk, ahol legalább egy (de inkább több) esküvő ne lenne! Van közöttük kifejezetten cserkészesküvő, de az is gyakori, hogy a menyasszony vagy a vőlegény „hazulról” kerül ide. Így aztán optimista csapatparancsnokaink bizakodva néznek a jövőbe. Lesz utánpótlás! Azaz már van is: egymást érik a születési értesítések, hol Svédországból, hol Bécsből, hol Münchenből stb. Remélem, hogy aki most a cikket olvassa, rájön, hogy igyekezzünk számon tartani egymást és „nagycsalád” lenni — s bár néha az is megesik, hogy jó testvérek módján egymás torkának ugrunk (de szigorúan csak szemtől szembe), s kellő vita után végül is kibékülünk.

Újulunk ötleteinkben és azok kivitelezésében is. Korkérdés, véleménykutatás, vízcserkész, mozgó-

táborok (Norvégia, Szlovákia), kerületi akadályverseny, lelki gyakorlatok, csendes napok — mind-mind a csapatoktól indulnak ki és szerveződnek. Már nem a kerület az egyedüli „ötletgyáros” és szórakoztatási vállalkozás!

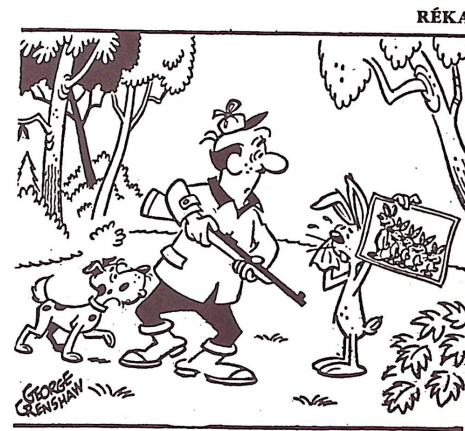
Újulunk a kerületi vezetésben is: új szakmeggibozottjaink — új seprő jól seper csatakiáltással — hatalmas lendülettel vetik bele magukat a munkába és fáradhatatlanul küldik szét ötleteiket, tudományukat a csapatoknak.

Újulunk táborhelyeinkben is: Eibisberg, Coburg, az új regös-táborhelyek, a kerületi akadályverseny színhelyei — mind egy-egy izgalmas, új felfedezés.

Újulunk, mert van végre saját cserkészparkunk. Igaz, hogy a régi, ismeretlen helyen, Mennerbergben, de miután már a mi tulajdonunk, új arcot — nekünk megfelelő — adhatunk neki. Most augusztus elején lesz a cserkészpark ünnepélyes felavatása.

Végül pedig, tisztelők és öregcserkészekből új Fenntartó Testületünk alakult, a német hatóságoknál hivatalosan bejelentve, hogy a testület támogatása és segítése a kerületi munkát.

Mind ezek után meg lehetne kérdezni, hogy a kerületi parancsnok pedig miben újul. Nos, egyelőre buzogni tanulta a komputérkezelés rejtelmeit, hön remélvén, hogy névsorok és címek nyilvántartása így egyszerűbbé válik — és legfőbb álma, hogy a kerületnek egyszer annyi fölösleges pénze legyen, hogy egy FAX-ot vehessen rajta. Mert akkor az utolsó pillanatban is elküldhetné az elkészült levelet és jelentéseket... Ami tényleg hatalmas újítás lenne!

Melyik cserkésztestvért juttatja eszetekbe ez a rajz? Mit mondana a nyúl-papa a vadásznak, ha tudna beszél-ni vele?

MAGYAR CSERKÉSZ VAGYOK NYUGATON

Egy serdülő lány első benyomásai külföldi cserkészteükről

Nem sokat tudtam a cserkészetről, amikor 1989-ben Magyarországon az általános iskolát elvégezve Németországba, Majna-Frankfurtba kerültem családdal. Itt végeztem gimnáziumi tanulmányaimat, s itt kapcsolódott be a cserkészmozgalomba, amely most már életre szóló élményt, sőt hovatartozást jelent számomra.

Az itteni magyar református gyülekezet fiataljai hívtak maguk közé egy Mainzban működő csapatba. Csodálkoztam, amikor megismerkedtem a tagokkal, mert nem gondoltam volna, hogy 40-50 magyar gyerek és fiatal össze tud gyűlni Németország keleti közepén. Később azonban megtanultam, hogy Heidelbergben és Frankfurt-

Jelenet a zürichi lányok portyájáról.

ban is működik egy-egy csapat. A mienk öt évvel ezelőtti alakult, jól szervezett csapat, neve pedig: 88-as (számú) Bethlen Gábor Cserkészcsapat. Utolsóként szerveződött itt Nyugaton. Vezetőnk Barcsay Ákos cserkészvezető, 23 éves egyetemista.

A csapat tagjainak nagy része külföldön született magyar, a többiek erdélyi, felvidéki, magyarországi menekült, egyetemista fiatalok.

Hogy a nyugati magyar cserkészlet milyen nagy szerepet játszik nyelvünk és kultúránk — tehát magyarságunk — megőrzésében, azt mindjárt első találkozásunk alkalmával tapasztaltam: számomra addig ismeretlen szép magyar népdalokat hallottam és tanultam meg. Még ma is jólesően elmosolyodom magamban, amikor az erdélyi és felvidéki nyelvjárás egy-egy fordulata eszembe jut, mert pesti embernek ezek szokatlanok. Havonta egyszer gyűlünk össze a mainzi olasz misszió rendelkezésünkre bocsátott termeiben. Ősszel „évnitőként” cserkésznapot rendezünk. Előfordult azonban, hogy első programunk egynapos kirándulás volt. Az évközi munka kiscserkész-, cserkész- és rovertáborokban folyik — általában hét végén. A roverek, azaz a „nagyok” egyik fontos tábora a RAMA-Ne (Rajna — Majna — Necker — Mainz, Frankfurt, Heidelberg) tábor. Ennek programjában szintén a ma-

gyarságmegőrzés foglalja el a fő helyet. Néptáncot tanulunk, ismerkedünk a magyar irodalommal, történelemmel, de egyéb témáink is vannak, így például környezetismeretiek. De filozófiai és vallási kérdésekkel is foglalkozunk.

Az év csúcspontja a négy-öt napos pünkösdi tábor; ezen minden korosztály részt vesz. Művelődési programjában minden évben a magyar történelem egy-egy nevezetese eseménye, illetve nagy alakja szerepel. 1990-ben egy patak menti ligetes térségben Mátyás király táborát rendeztünk. (A közeli helység neve Langelosheim, amit azonnal megmagyarítottunk, így aztán voltaképpen „Hosszúházán” táboroztunk.) Ezen 35 cserkész vett részt. Megelevenítettük Mátyás király személyét és tetteit, s afféle dramatikus játéksorozatban fáradhatatlanul küzdöttünk a magyar koronáért (amelyet egy ügyes társunk még meg is mintázott, s — amikor nem játszott közvetlen szerepet — egy díszdobozban őriztünk.) A küzdelmek két tábor között zajlottak, mégpedig akár esett, akár fújt, egyforma heveséggel, esti haditanácsokon kimunkálva a másnapi stratégiát, miközben a történelmet tanulmányoztuk, és krónikát szerkesztettünk. Amikor pedig nyílt viaskodásra került sor, keményen álltunk a sarat (a szó szoros értelmében), hogy bebizonyítsuk: a cserkész nincsen cukorból (ha így lett volna, nem maradt volna belőlünk semmi a zuhogó esőben). Csak így őrizhettük meg — és őrizzük ma is — a koronát saját kincstárunkban....

Nagy élmény volt számunkra az a „csendes hétvége”, amelyet 1991 telén rendeztünk, szintén „Hosszúházán” egy kis német faházban. Tizenkét fiatal gyűlt itt egybe (mondanom sem kell, hogy hóvihar volt). Felekezeti viták és nagyobb elletések nélkül beszéltek meg a becsült és a család örök kérdéseit, keresztény szemszögből megvilágítva. Nemcsak sokat tanultunk egymástól, hanem — az utolsó napon — még alkotómunkára is adtuk fejünket, aminek végeredménye egy négyszakos ének szövege lett. Ha nem tetszeleghetünk is költői képességekkel, mégis megköszönhetem első szakaszának közlését:

*Becsület, igazság, élet,
Ez a cserkészlelek
Istenünk, segítség
Egyenes úton járni,
Együtt melletted menni,
Együtt kezét fogni.
Refrén: Nehéz az egyenes út, de érdemes,
Ha eszel is, felel, aki mindig szeret.*

Egy díszes plakát is őrzi találkozásunk emlékét.

Az idei (1991-i) pünkösdi tábor története újabb élmények leírásával gazdagította krónikánkat. Ezúttal Eger várát építettük föl a Rajna-mendecében, amely a képzeltbeli Rheinbay, pontosabban Rünbüj török tábor mellett emelkedett. Hetven magyar cserkész vonult ide. Egy őr Heidelbergből, három Magyarországról érkezett, de

Folytatás a 15. oldalon.

Folytatás a 14. oldalról.

itt volt az egész mainzi csapat is. Három magyarországi fiúval, a tábori atyával és három felnőtt roverőrünk útőképes csapatát egészült ki. A táborparancsnokság drámai hatású tervet dolgozott ki. Mivel szó sem lehetett történelemhamisításról, két szempontból kellett a múlt igaz történetét eljátszanunk, egyfelől a török történetíró, másfelől egy magyar krónikás feljegyzései szerint.

Egyik este egy külön futár lihegve hozta a hírt Szolnok várának elcsúszásáról. Nosza, hozzáfogtunk várunk megerősítéséhez, mégpedig közös erővel, mert akkor még nem tudtuk, hogy kik lesznek a védők, kik a „török ostromlók”. Aztán még együtt szerveztük meg a közeledő török sereg kiképzését. Reggel az áhítat, a zászlófelvonás után a napiparancs tisztázta a hadállásokat. A fent említett roverőrünknek kellett a törökök szerepét elvállalnia.

Ketté oszlott a tábor, elkezdődtek a kemény küzdelmek. Mivel a „törökök” ostromai sikertelenül végződtek (pedig szörnyű zenebonával támadtak a turbánosok), a basa táborában csüggedés ütötte föl a fejét. Elbúcsúlt a basa is, s csak úgy sikerült tanácsadóink ében tartani benne a reményt, hogy elvonták a figyelmét a sikertelenségről azzal, hogy harsogó zeneszó közepette felvonultatták előtte „háremhölgyeit” vizsgáztatásul.

Mivel a küzdelem tovább folyt, s mi nem várhattuk meg a hosszú ideig tartó ostrom végét, váratlanul békétárgyalásokba kezdünk, s kerekasztal helyett „kerekertábor-tízi” megbeszéléseket szerveztünk. Erre kényszerültünk, mert bizony sok volt a sebesült a „magyarok” között az

Cserkészavatás volt Lekéren (a Szlovákiai Magyar Cserkészszövetségben, a Garam folyó mentén). Képünkön a régebbi és a most újonnan avatott cserészek láthatók több helybéli és meghívott vezetővel. Az első sorban a cserészek kíséretére láthatók, mert ők is a képen akartak lenni. Lelkesedésük arra vall, hogy hamarosan a lekéri kiscserészek létszámát gyarapítják!

adáz puská- (azaz zokni) tűz következtében. Véget ért tehát a küzdelem, és mindkét fél visszaadta a zsákmányolt zászlókat, s az egész esemény bevonult a megőrkítő krónika anyagába. A megbékélt ellenfelek aztán az esti beszélgetések során felidézgették hőstetteiket.

A táborútt egyébként a legkedvesebb esti szórakozás volt és marad. Egy kerettörténetbe foglalva minden őr előadja eltervezett mókáját. Közben pedig népdalokat énekelünk, s nagy vígan vagyunk.

Az egyik táborútt után következett az újoncok avatásának ünnepélyes, mégis játékos szertartása. Ezúttal 18 cserészt avattunk, 15 boyit (magyarországit), 5 kiscserészt, mind mainzbeliek. A hegyoldalon felállt 10 fáklás, itt kellett felmászniuk az újoncnak kísérőjükkel, és minden állomásnál elismételniük a cserkész törvény egy-egy pontját. Főnt pedig a fogadalomtétel után megtörtént az avatás. A táborbontás reggelén senkinek sem volt jó kedve. Meg is szólalt valaki, hogy kezdjük előlöröl vagy folytassuk még a tábort. El is kezdük volna újra, nem kellett volna nagy biztatás hozzá. Ekkor éreztük át, hogy mennyit jelent egy gyermeknek (de felnőttnek is!) a cserkészet. Nem csoda, örökké emlékeztet élményt nyújthat neki. Útravalóval látja el, és erős támaszt adhat egész életére ez a rövid mondat: „En cserkész vagyok!” (*)

(*) Ez az írás megjelent magyarországi folyóiratban is.

Magyar Virág
cserkész
Frankfurt

CSERKÉSZAVATÁS LEKÉREN

Kitörőhöz nem napként kerül be csapatunk krónikájába 1992 május 9-e, a lekéri (Szlovákia, lévőai járás) 14. számú Zoltán cserkészcsapat tagjainak felavatása. Új dolog volt ez a falu lakói számára, hiszen a községben még soha nem működött a cserkészet. Az avatáson részt vett Hodossy Gyula, az SZMCCSSZ ügyvezető elnöke, Orosházi Lajos, az SZMCCSSZ tb. elnöke, Gyurcsó Zoltán és Szakál László esperesek és sokan mások.

Az ünnepélyes fogadalomtétel után a vendégek néhány biztató szót szoltak a húsz újonnan felavatott cserkészekhez. Ezután cserkészmisén vettünk részt, amelyet Nagy Pál, az egyházközség plébánosa mutatott be.

Hálálával tartozunk a szülőknek, az MKDM és a Csemadok alapszervezetének, valamint a falu lakóinak, támogatásukért és biztatásukért. Ígérjük, hogy nem fognak csalódni bennünk.

Brachna Szilvia
őrsvezető

Jelenet az avatás után a lekéri templom előtt. Az előtérben Gyurcsó Zoltán esperes, Orosházi Lajos tb. elnök, csapatparancsnok, aki az új cserkészeket avatta, és Brachna Szilvia, a lányok vezetője.

